

Jdeš-li po správné cestě, to poznáš podle lidí, které na ní potkáš

Alena Pospíšilová

Důležitým předpokladem pro práci v knihovně je mít rád lidi. To nám hned v první hodině knihovnictví říkala paní profesorka na pražské knihovnické škole. Poskytovat dobré, kvalitní služby čtenářům i knihám, o to jsem se vždy snažila. Chtěla jsem, aby lidé všech generací chodili do knihovny opravdu rádi. Aby se na setkání těšili stejně jako já. Tomu jsem podřizovala a přizpůsobovala své zařazení v širokém spektru knihovnické práce. Nejpestřejší knihovnický život jsem si užívala po celých dvacet let v sobotecké knihovně. Těšilo mě spolupracovat nejen s místní mateřskou a základní školou, ale i s okolními spádovými školami, s místními spolky a organizacemi. Dychtivě jsem nasávala informace a zkušenosti od velkých osobností, kterými byli paní profesorka Marie Hejnová, RNDr. Karel Samšíňák, historik Karol Bílek a řada dalších.

S potěšením jsem organizovala nejrůznější příležitosti k setkávání dětí i dospělých, besedy, přednášky, výstavy, rodinné kluby, knihovnické týdny i knihovnický kroužek. Dvoutisícová Sobotka umožňovala snadnou komunikaci s lidmi, osobní pozvání, „infikaci“ nadšením pro věc. Trvale se zvyšující počet čtenářů a vysoká návštěvnost knihovnických pořadů byla tou nejlepší odměnou.

Vysoké pracovní nasazení jsem zvládala díky podpoře své báječné rodiny. Bydlíme na samotě u lesa, což znamená celoživotní dojíždění. Když byly dcery malé a bylo potřeba zajistit hlídání, byla vždy po ruce ochotná maminka. Praktickou pomoc a partnerskou toleranci nadšené knihovnici poskytoval po celá léta manžel. Naše holčičky byly nejen můj zkušební materiál, ale postupně dorůstaly do pozice nenahraditelných pomocnic. Jsem ráda, že se jim takto získané bohaté zkušenosti dařilo a daří uplatňovat ve svých profesích. Nyní je na mně, abych všem pomohla zase já.

Každá doba s sebou přináší nové možnosti a potřeby. Konec vlády jedné strany v roce 1989 a přijetí zákona o restitucích v roce 1990 znamenaly pro soboteckou knihovnu ohrožení. Aby památný dům na soboteckém náměstí mohl dál sloužit veřejnosti, zorganizovali jsme veřejnou sbírku. Vznik Nadace rodného domu Fráni Šrámka Sobotka znamenal pro náš vzácně vyladěný dvoučlenný pracovní tým (Alena Pospíšilová a Lenka Dědečková) velké množství nových situací a úkolů. S pomocí přátel a příznivců knihovny a díky nebyvalému nadšení široké veřejnosti se podařilo peníze sehnat a dům od restituentů zakoupit. Ve prospěch nadace jsme uspořádali mnoho rozmanitých akcí a pořadů, poznali jsme řadu vynikajících osobností, ale i skvělých „obyčejných“ lidí. Z prostředků nadace byla hrazena vydavatelská činnost. V Knihovničce Českého ráje vyšly rozsahem drobné, obsahem však pozoruhodné publikace. Od roku 1993 jsme s Lenkou organizovaly Knihovnické týdny. První prázdninový týden, v době konání festivalu Šrámkova Sobotka, přijížděly do městečka pod Humprechtem kolegyně knihovnice z celé republiky, mnohé i se svými dětmi. S potěšením a s dojetím na velkou knihovnickou rodinu vzpomínám. Tato pracovní setkání položila základy trvalých přátelských kontaktů a nevšední, velkorysé kolegiální spolupráce. V době „předinternetové“ pomohla zformovat skupinu zapálených knihovnic aktivně pracujících s dětmi, přispěla ke vzniku Klubu dětských knihoven. K naší velké radosti přijíždí na Šrámkovu Sobotku hrstka věrných knihovnic dosud.

V menším rozsahu, pokud jde o délku, ve větším počtem účastníků navázala na sobotecké knihovnické týdny jičínská, letos již 15. knihovnická dílna probíhající v době konání festivalu Jičín – město pohádky. Dávat lidi dohromady, představovat nové autory, inspirativní, zajímavé osobnosti a místa, o to jsem se při vytváření programové náplně jednotlivých ročníků vždy snažila. Práce v dětském oddělení jičínské knihovny pro mne znamenala splnění dětského snu. Hledat a vymýšlet cesty a cestičky, jak nejen děti, ale i jejich rodiče a učitele nadchnout. Pro knihy a čtení, pro poznávání svého domova, pro aktivní život. Pořadů a akcí bylo nepočítaně. K nejlepším, pokud jde o popularizaci práce knihovny na veřejnosti, patří bezesporu Pasování prvňáčků na čtenáře. Je dojemné, jak se na tuto slavnost těší náš vnouček, prvňák Pepa.

Jako bych dočetla pěknou knížku, takový příjemný pocit mám při pohledu zpátky na uplynulých 38 let, jež jsem jen s krátkou přestávkou mateřské dovolené strávila v několika knihovnách. Filmové plátno mé paměti nabízí spoustu krásných, nezapomenutelných zážitků a setkání, které jsem měla štěstí prožít na své knihovnické cestě v Okresní knihovně v Semilech, v Městské knihovně Fráni Šrámka v Sobotce a v posledních 12 letech v Knihovně Václava Čtvrťka v Jičíně. Jako knihovnice jsem poznala mnoho báječných, inspirativních kolegyň, ba i několik prima kolegů, spřízněných duší naladěných na stejnou strunu. Přeji současným i budoucím knihovnicím a knihovníkům, aby si i oni jednou mohli s uspokojením říci ano, moje cesta se ubírala tím správným směrem. Všem, kteří se přičinili, že je moje ohlédnutí za profesionálním knihovnickým životem tak radostné a povznášející, ze srdce děkuji.

Pokud by někoho zajímalo, co dělá v současné době emeritní knihovnice, dovoluji si upozornit na webové stránky naší malé obce www.malechovice.cz, něco z toho se lze i tam dočíst.

© 2000-2010 Studijní a vědecká knihovna v Hradci Králové · pujcovna@svkhk.cz · knihovna@svkhk.cz